

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania Z. W.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie [...] w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności dziecka do lat 16,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 października 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt VII Ua 24/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

(AGM)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy, wyrokiem z dnia 30 listopada 2022 r., oddalił apelację Z. W. od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 8 sierpnia 2022 r., oddalającego odwołanie w jej sprawie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie [...] w W. z dnia 24 maja 2021 r., o ustalenie niepełnosprawności dziecka do lat 16.

Sąd Apelacyjny oparł swoje stanowisko na wnioskach wynikających z niezależnej opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i

psychologii, które zawierały diagnozę występujących u skarżącej stanów chorobowych i ich stopnia nasilenia oraz zgodnie i jednoznacznie potwierdzających niepełnosprawność, a w ramach wskazań kompensacyjnych konieczność współudziału na co dzień jego opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji, jednakże negujących konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy. Występujące u skarżącej stany chorobowe, sprawiają bowiem, że wymaga ona większego zakresu opieki niż dziecko zdrowe w tym samym wieku, jednakże nie powodują niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak samoobsługa, poruszanie się oraz komunikowanie się z otoczeniem.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującej się, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 100) oraz § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób do 16. roku życia (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 17, poz. 162).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, oparty na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz

sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Tak rozumiana przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie została skutecznie wykazana przez skarżącego. Artykuł 4a ustawy o rehabilitacji odmiennie niż art. 4 tej ustawy definiuje niepełnosprawność u osób do 16-tego roku życia. O ile bowiem art. 4 w kolejnych ustępach określa trzy stopnie niepełnosprawności (znaczny, umiarkowany i lekki), a nadto niezdolność do samodzielnej egzystencji, do których zalicza się osoby, które ukończyły 16-ty rok życia, o tyle zgodnie z art. 4a ust. 1, osoby, które nie ukończyły 16-tego roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku. Kryteria oceny niepełnosprawności u tych osób określa z kolei, wydane na podstawie art. 4a ust. 2 ustawy, rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia.

Odnosząc to do poczynionych w sprawie ustaleń stanu faktycznego, trzeba przypomnieć, że w opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii i psychologii stwierdzono, że stan zdrowia i sprawność organizmu odwołującej się, w świetle standardów wyznaczonych rozporządzeniem w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności, powoduje, że wymaga ona większego zakresu opieki niż dziecko zdrowe w tym samym wieku, jednakże nie powoduje niezdolności do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, takich jak samoobsługa, poruszanie się oraz komunikowanie się z otoczeniem. Przeciwwstawienie temu stanowiska odwołującej się, według którego Sąd Okręgowy przyjął bezkrytycznie za Sądem Rejonowym, że powódka nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki, w zasadzie wyłącznie opierając się na opinii biegłych, która to opinia wedle powódki nie była prawidłowa, nie wystarczy do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. Spór o ocenę dowodów nie stanowi podstawy procedowania przed Sądem Najwyższym, zwłaszcza gdy w ramach swobodnej oceny dowodów zostały wyciągnięte typowe wnioski, przy zastosowaniu powszechnych reguł wykładni prawa.

Z tych względów nie można doszukać się wskazanej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, niezależnie od sytuacji faktycznej, w jakiej znajduje się odwołująca i doży współczucia jaką należy obdarzyć osobę dotkniętą określonym schorzeniem i ograniczeniami wynikającymi z tego tytułu.

Sumując, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ał]